

Mercursändaren i Öresund föranledde inga åtgärder av kommunikationsminister Skoglund. Är det först när reklamsändningar når in på tjänsterummet på kanslihuset som han anser det befogat att Sveriges Radio konkurrerar med piratsändarna, frågar artikeln här nedan.

Med Nord i blick

Sveriges Radios plötsliga åtgärd att begära 2 miljoner kr extra av kommunikationsministern för att starta ett tredje program och statsrådets lika brådstörtade medverkan till detta beslut är ett övertygande exempel på betydelsen av konkurrens även i etern. Med sitt enkla skval har Radio Nord tvingat monopolskutan att hastigt ändra kurs och börja ta hänsyn rentav till lyssnarnas önskemål. Den förstärkning av programtjänsten som nu genomförs skulle radiopubliken inte alls ha fått om monopolkravet kunnat upprätthållas lika blint som departements- och

VI DISKUTERAR

KS

*0
så snabba som Radio-
fjämt var med P3 tycker
man det är synd att
inte Radio Nord har
TV-sändningar också*

radioledning eftersträvat. Program 3 är Radio Nord's förtjänst.

Expressen har energiskt hävdat att Sveriges Radio borde möta den nye medtävlaren om de svenska lyssnarna med en effektiv konkurrens, inte med sura grimaser eller rop på polis. Det är en framgång för denna linje att program 3 nu raskt sätts i gång.

På samma sätt skulle utan varje tvekan en fortsatt konkurrens i etern vara klart stimulerande för det hitillsvarande svenska radiomonopolet — och komma den svenska radiopubliken till glädje. Utan konkurrens uteblir eggelsen till förbättringar och förnyelser och framsteg. Det är en liberal sanning vars riktighet i dag än en gång bestyrkts.

För riksdagens ledamöter måste den hastiga nedkomsten av ett nytt radioprogram emellertid te sig åtskilligt överrumplande. Det är inte många veckor sedan riksdagen hade att ta ställning till Sveriges Radios kapitalbehov för nästa budgetår. Det enda man då diskuterade var om folkpensionärerna skulle få billigare TV-licens. Inte ett ord om piratsändare trots att Radio Mercurs verksamhet pågick och Radio Nord's stod inför sin omedelbara start. Inte heller oroades någon av att kommu-

nikationsminister Skoglund (s) i kapitalbudgeten för sitt departement betonade "att ljudradiorörelsens ekonomi nödvändiggör en stram radiobudget" och att radioverksamheten beräknades lämna ett underskott på 4,6 miljoner. Stilla som Östersjöns kluckande mot "Bon Jours" skrov denna solvarma vår lät riksdagen frågan glida förbi utan debatt.

Kommunikationsministern hade inte med ett ord låtit förstå att speciella problem väntade. Han har låtit sig tas på sängen, och riksdagen har tigit och samtyckt.

Den goda sömnen i kommunikationsdepartementet är så mycket mer förvånande som reklamsändaren i Öresund redan när statsverkspropositionen skrevs i höstas var en institution. Har hr Skoglund liksom Sveriges Radio varit så van att tänka centralistiskt att han inte började fundera förrän reklamsändningarna kunde höras inne på tjänsterummet i Kanslihuset? Är det först när skvalmusiken från Stockholmsområdet som statsmakten reser principiella invändningar?

Förra året tillsatte hr Skoglund den Amanska radioutredningen som skall pröva radions ställning i TV-åldern. Dess existens har självfallet bidragit till att inga positiva initiativ kommit från regeringen och att riksdagen varit så tyst. (Till de positiva initiativen kan omöjligen förordningen om rätt att beslagta radiomaterial som förs in på svenskt vatten räknas.)

Den Amanska utredningen har emellertid genom det inträffade fått en tämligen egendomlig ställning. Det vill till att utredningen påmin-

ner både hr Skoglund och hr Rydbeck om sin existens, innan programverksamheten görs om alldeles över dess huvud. Den nu visade, om än av konkurrensen senkommet framlockade, handlingskraften hos departements- och radioledning är bra. Men enbart med improvisationer över en natt bör nog inte den reformerade radion i TV-åldern ges sin form. En genomtänkt handlingslinje, som även tar upp spörsmålet om inkomster genom reklamslag i den reguljära radion, behövs som planeringsgrund.

Att först låta piraterna etablera sig och sedan låta skattebetalarna finansiera en motattack, det är ändå inte särskilt ekonomiskt välspunnet.